

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/71/2021
Identifikačné číslo spisu:	6118274154
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6118274154.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu: Q. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Z. X, XXX XX O., zastúpeného JUDr. KLUČKOVÁ, advokátka s. r. o., so sídlom Pluhová 29, 831 03 Bratislava, IČO: 36 864 242, proti žalovanému: Q. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Y. XXXX/XX, XXX XX O. - V., zastúpenému JUDr. Rudolf Adamčík, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Liptovská 2/A, 821 09 Bratislava, IČO: 50 035 592, o určenie pôvodcovstva k úžitkovému vzoru, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 12CbPv/12/2018, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoPv/13/2019-291 zo dňa 10. 06. 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica ako súd prvej inštancie (ďalej tiež ako „prvoinštančný súd“), rozsudkom č. k. 12CbPv/12/2018-148 zo dňa 10. 01. 2019, svojím prvým výrokom rozhodol, že žalobca Q. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Z. X, XXX XX O., je pôvodcom technického riešenia spôsobilého na ochranu úžitkového vzoru s názvom „Hokejový puk pre tréning a hru na neľadových plochách“, ktorá je predmetom prihlášky úžitkového vzoru č. 50101-2017, podané na Úrade priemyselného vlastníctva dňa 19. 10. 2017. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania a trovy za zastúpenie advokátom v rozsahu 100 % a napokon tretím výrokom rozhodol, že svedkyňa H. Q. Q. má nárok na náhradu svedočného od žalovaného v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozsudku prvonštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému určenia, že je pôvodcom úžitkového vzoru - pomôcky pre tréning palicovej techniky na

radový hokej, a to hokejového puku na tréning a hru na neľadových plochách (v ďalšom texte tiež len „Puk“). Žalobca uviedol, že myšlienku úžitkového vzoru vytvoril v rámci svojej tvorivej činnosti, keď mal úmysel Puk využiť v rámci podnikateľskej činnosti, avšak z dôvodu nedostatku časových kapacít na zabezpečenie administratívy súvisiacej so začatím podnikania hľadal možnosti spolupráce, resp. delegovania potrebnej administratívy na tretiu osobu, ktorá by sa následne podieľala na jeho podnikateľskej činnosti a mala by nárok na časť zisku. Žalobca tvrdil, že v roku 2016 informoval žalovaného o Puku ako technickom riešení, ktoré vytvoril vlastnou tvorivou činnosťou a žalovaný prejavil záujem podieľať sa na predaji Puku. Následne sa žalobca so žalovaným dohodol na spolupráci, na základe ktorej mali žalobca a žalovaný spoločne založiť spoločnosť s ručeným obmedzením, ktorá by na základe žalobcom uvedenej licencie bola oprávnená využívať žalobcom vytvorené technické riešenie Puku v rozsahu jeho výroby vrátane zabezpečenia jednotlivých komponentov nevyhnutných pre výrobu, marketing a predaj tretím osobám. Žalobca sa následne dohodol so žalovaným, že žalovaný administratívne zabezpečí registráciu úžitkového vzoru na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej tiež „ÚPV SR“ alebo „ÚPV“). Žalobca tiež uviedol, že na základe dohody požiadal žalovaného o spracovanie podkladov, resp. zabezpečenie registrácie úžitkového vzoru na ÚPV SR, ako aj o zabezpečenie dodávok jednotlivých komponentov a uskutočnenie úkonov súvisiacich so začatím výroby Puku. Žalovaný následne oslovil spoločnosť MAJLINGOVÁ & PARTNERS, s.r.o., za účelom zabezpečenia registrácie úžitkového vzoru Puku. Žalovaný bez vedomia žalobcu dal uvedenej spoločnosti pokyn, aby v prihláške úžitkového vzoru Puku uviedla ako pôvodcu úžitkového vzoru žalobcu aj žalovaného súčasne. Žalobca sa o tejto skutočnosti dozvedel až z obsahu prihlášky č. 501012017 podanej na ÚPV spoločnosťou MAJLINGOVÁ & PARTNERS, s.r.o. dňa 19. 10. 2017, kde v prihláške úžitkového vzoru je uvedený spoločne so žalobcom ako pôvodca úžitkového vzoru aj žalovaný. Žalobca sa tiež dozvedel, že žalovaný nezabezpečoval založenie novej obchodnej spoločnosti, kde by boli žalobca so žalovaným spoločníkmi, ale žalovaný všetky úkony súvisiace so zabezpečením dodávok jednotlivých komponentov a začatím výroby Puku robil v mene a na účet spoločnosti Fedor&Co s. r. o., so sídlom Romanova 44, 851 02 Bratislava, IČO: 46 000 267, v ktorej je žalovaný jediným spoločníkom a konateľom. Žalobca upozornil žalovaného na to, že porušil ústnu dohodu o spôsobe vzájomnej spolupráce, výzvou zo dňa 12. 12. 2017 vyzval žalovaného na poskytnutie súčinnosti pri zmene prihlášky tak, aby ako pôvodca a prihlasovateľ úžitkového vzoru bol uvedený iba žalobca ako jediný skutočný pôvodca a požiadal žalovaného o ukončenie akejkoľvek činnosti súvisiacej so začatím výroby Puku spoločnosťou Fedor&Co s. r. o. Z uvedených dôvodov žalobca žiadal, aby súd označil ako pôvodcu technického riešenia spôsobilého na ochranu úžitkového vzoru s názvom „Hokejový puk pre tréning a hru na neľadových plochách“, žalobcu.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a uviedol, že žalobca svoje vlastné spolupôvodcovstvo v žalobe prakticky nijako relevantne nepreukázal. Tvrdil, že žalobca svoje tvrdenie v žalobe o tom, že „usmerňoval a dával žalovanému pokyny ohľadom technického riešenia, potrebných materiálov na výrobu Puku atď“ nepreukazuje nijakým spôsobom, rovnako spolupôvodcovstvo žalobcu nepreukazuje jediný priložený listinný dôkaz. Uviedol tiež, že v čase vzniku žalobcovho nápadu boli už puky na guľkách známe a bežne dostupné na trhu v rôznych variantoch. Žalovaný mal za to, že v ďalšom priebehu tvorby a ochrany autorských diel a predmetov priemyselných práv platia diametrálne rozdielne princípy. U autorských diel sa spontaneita z prvotného nápadu prenáša aj do procesu tvorby diela a právna ochrana vzniká „automaticky“ okamihom vzniku diela. U priemyselných práv je proces tvorby a právnej ochrany technického riešenia oveľa zložitejší, spontánnosť sa dá použiť minimálne, snád' len v okamihoch rozhodovania o voľbe experimentu. Tvorba technického riešenia je od samého začiatku limitovaná predovšetkým zákonnou požiadavkou novosti, ktorá sa dá zistiť len zo stavu techniky. Druhým významným „obmedzením“ spontaneity je registračný princíp právnej ochrany. Výpracovanie prihlášky technického riešenia je regulované medzinárodnými a národnými právnymi normami, ako aj internými predpismi a praxou registrátora, ktorým je ÚPV SR. Aplikáciou tejto regulácie sa zaoberajú školení odborníci - patentoví zástupcovia a európski patentoví zástupcovia. Bez ich pomoci, resp. pri menej zložitých technických riešeniach aspoň bez ich usmernenia je takmer vylúčené, aby sa pôvodcovia dopracovali k technickému riešeniu spĺňajúcemu zákonné požiadavky. Uvedené osobitne platí pre pôvodcov, ktorí s vynálezcovskou činnosťou začínajú, čo je tento prípad. K tvrdeniam žalobcu

žalovaný tiež podotkol, že zo strany žalobcu nikdy nešlo o delegovanie činností, nakoľko žalobca a žalovaný mali medzi sebou ústnu dohodu o obchodnom partnerstve uzavretú 16. 12. 2016. Žalovaný sa so žalobcom poznali približne 8 rokov, bol medzi nimi predchádzajúci kolegiálny a následne kamarátsky vzťah a tak dohodu uzavreli hneď na prvom stretnutí, na ktorom žalobca predložil svoj nápad. Predmetom uzavretej dohody bolo podieľanie sa oboch strán rovným dielom na úspešnom dosiahnutí žalobcovho nápadu do podoby hotového produktu, ktorý by bol následne predávaný novozaloženou spoločnosťou, v ktorej by každá zo strán bola 50 %-ným spoločníkom. O právnej ochrane Puku sa vtedy nehovorilo. Táto dohoda svojím rozsahom zahŕňala všetky oblasti týkajúce sa vývoja, výroby a predaja Puku. K svojmu spolupôvodcovstvu žalovaný uviedol, že je vyvedené zo zákona č. 517/2007 Z. z. o úžitkových vzoroch. Žalobca opiera svoju žalobu o tvrdenie, že on ako jediný je pôvodca úžitkového vzoru a žalovaného len poveroval administratívnymi prácami v súvislosti s prihláškou úžitkového vzoru a tiež zabezpečovaním materiálov pre výrobu Puku. Tieto tvrdenia však považuje žalovaný za nepravdivé a neúplné. Činnosti, ktoré smerovali k vývoju/vytvoreniu technického riešenia predmetu prihlášky úžitkového vzoru, vykonával v spolupráci so žalobcom žalovaný samostatne. Žalovaný opísal všetky ním vykonávané činnosti, v rámci ktorých uviedol aj financovanie všetkých činností samostatne, pričom žalobcu v tomto smere vyzýval na spoluprácu neúspešne. Na základe uvedených tvrdení žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a prednesmi strán sporu a ich zástupcov a na základe takto vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalobca je autorom myšlienky, nápadu úžitkového vzoru, že sa spolu so žalovaným podieľal aj na testovaní prototypov úžitkového vzoru. Medzi stranami nebolo sporné ani to, že žalovaný obstarával materiál na tento úžitkový vzor, čo mal súd preukázané z listinných dôkazov, ktoré žalovaný súdu predložil. Tiež nebolo sporné, že dňa 19. 10. 2017 bola na ÚPV SR obchodnou spoločnosťou MAJLINGOVÁ & PARTNERS s.r.o., podaná prihláška č. 50101 - 2017 za účelom zabezpečenia registrácie úžitkového vzoru, pomôcky pre tréning palicovej techniky na radový hokej, a to hokejového puku na tréning a hru na neľadových plochách, kde v prihláške úžitkového vzoru s názvom „Hokejový puk pre tréning a hru na neľadových plochách” bol uvedený spoločne so žalobcom ako pôvodca úžitkového vzoru aj žalovaný. Vzájomné výpovede stranami ani ich zástupcami rozporované neboli. Z výpovede a skutkových tvrdení žalobcu mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca je autorom myšlienky úžitkového vzoru, a to napriek skutočnosti, že nedisponoval žiadnymi priamymi dôkazmi, okrem svojej výpovede, ktorými by svoje pôvodcovstvo k úžitkovému vzoru preukázal. Zo vzájomných výpovedí strán sporu mal však súd za preukázané, že autorom myšlienky úžitkového vzoru Puku je žalobca, ktorý viedol svoju činnosť zároveň aj k zhmotneniu tejto myšlienky do podoby úžitkového vzoru. Žalobca vymyslel technické riešenie, ktorého podstatou bolo vsadenie ložísk pohybujúcich sa vo všetkých smeroch (tzv. ball transfer unit) do štandardného hokejového puku, čím bolo umožnené, aby sa takto upravený Puk pohyboval aj po iných plochách, než len na ľade. Žalobca bol výlučným nositeľom myšlienky umiestniť do „plastového oranžového puku” ložiská pohybujúce sa vo všetkých smeroch, keď pôvodné plastové výčnelky z neho boli prevrtané a do otvoru boli umiestnené ložiská. Naopak, na strane žalovaného absentovali skutkové tvrdenia, ktoré by preukazovali jeho spolupôvodcovstvo na samotnom vzniku, vývoji, či realizácii úžitkového vzoru. Súd mal za to, že žalovaný svojou činnosťou síce nepochybne prispel k zhmotneniu úžitkového vzoru, no na vytvorení technického riešenia, ani na jeho významnej tvorivej zmene sa vlastnou tvorivou činnosťou nepodieľal. Žalovaný sa so žalobcom podieľal na testovaní prototypov úžitkového vzoru, pomáhal mu, no neprispel vlastnou tvorivou činnosťou k vývoju, resp. k významnému zdokonaleniu úžitkového vzoru, ktorý vymyslel žalobca. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný nepreukázal, že by vykonával činnosti, ktoré by smerovali k vývoju úžitkového vzoru. Žalobca žalovaného poveroval administratívnymi prácami v súvislosti s prihláškou úžitkového vzoru a tiež zabezpečením materiálov pre výrobu Puku, žalobca žalovaného takisto požiadal o vykonanie prieskumu trhu, či je obdobné technické riešenie predmetom ochrany a následne ho poveril zabezpečením administratívy za účelom ochrany technického riešenia na ÚPV. Žalovaný neoznačil ani nepredložil žiadne dôkazy o tom, že svojou vlastnou tvorivou činnosťou prispel k vývoju predmetu prihlášky úžitkového vzoru. Naopak, z predložených dôkazov mal súd za preukázané, že žalovaný síce objednával, komunikoval s výrobcami, vypracoval prihlášku, vykonával administratívne a pomocné práce na základe pokynov žalobcu, sám sa však k vývoju úžitkového vzoru

nepričinil. Žalovaný svojimi činnosťami iba zdokonaľoval to, čo vo svojej podstate vymyslel žalobca ako pôvodca úžitkového vzoru. Prvoinštančný súd konštatoval, že technické riešenie, ktoré je predmetom prihlášky, naplňa podľa zisteného skutkového stavu znaky uvedené v § 7 zákona o úžitkových vzoroch a k naplneniu týchto znakov prispieval svojou činnosťou výlučne žalobca. Činnosť žalovaného v tejto časti nebola ani tvrdená, ani preukázaná.

5. K žalovaným tvrdeným vzniknutým nákladom súd konštatoval, že nič nebráni žalovanému domáhať sa svojich nárokov na náhradu nákladov, ktoré vynaložil voči žalobcovi. Uviedol, že samotná kúpa potrebného materiálu na vytvorenie technického riešenia nepreukazuje spolupôvodcovstvo žalovaného. Vynálezcovskú činnosť žalovaného nepreukazujú ani ním tvrdené činnosti, ktoré vykonal, nakoľko v tejto časti ide

o vyhľadávanie a objednávanie z už zrejmeho stavu techniky, rovnako ani činnosti spočívajúce vo vytvorení rešeršov a vyhľadávaní patentových kancelárií, vynálezcovskú činnosť žalovaného nepreukazujú. Z výpovede žalovaného a ním predložených dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný sa vlastnou tvorivou činnosťou

na technickom riešení nepodieľal, nakoľko technické riešenie, ktoré je predmetom prihlášky, je výsledkom vynálezcovskej činnosti žalobcu, ktorý mal predstavu o tom, ako má vyzerieť výsledné technické riešenie. Pri činnostiach žalovaného absentuje predovšetkým znak úžitkového vzoru, ktorým je novosť. Žalovaný svojimi činnosťami nevytváral nové technické riešenie, iba realizoval technické riešenie vymyslené žalobcom. Bol to práve žalobca, ktorý zo zrejmeho stavu techniky, za použitia guľových prepravných jednotiek a plastového oranžového puku dospel ich kombináciou k výsledku, a to k umiestneniu guľových prepravných jednotiek na tele hokejového puku po jeho obvode. Na tejto činnosti sa žalovaný nepodieľal. Súd konštatoval, že výsledok tejto činnosti nepochybne nesie znaky novosti, je výsledkom vynálezcovskej činnosti a je priemyselne využiteľný. Činnosti, ktoré viedli

k vytvoreniu následných nákresov, výkresov, foriem, k spísaniu a opisu technického riešenia, komparácie s doterajším stavom techniky, či podaniu prihlášky, považoval súd už len za realizáciu, čiastočné zhmotnenie, ktoré podľa opisu žalobcu mohol vykonávať v podstate ktokoľvek. Pri činnostiach vykonávaných žalovaným nedospel súd k záveru, že by išlo o činnosti novátorské, ktoré viedli k podstatne inému výsledku ako očakával a ku ktorému dospel žalobca. Súd tiež uviedol, že žalovaný v konaní nepreukázal, na ktorej podstatnej časti výsledného technického riešenia sa podieľal vlastnou tvorivou duševnou činnosťou. Podľa prvoinštančného súdu žalovaný neoznačil ani nepredložil žiadne dôkazy o tom, že prispel k vývoju úžitkového vzoru istými znakmi novátorstva, teda vlastnou tvorivou činnosťou, ktorá by bola odlišná, resp. by bola nad rámec tvorivej činnosti žalobcu.

6. K dôkazu predloženému na pojednávaní, ktorým je plná moc udelená žalobcom patentovej zástupkyňi v znení „...na zabezpečenie našich záujmov...“, súd prvej inštancie uviedol, že ide o formuláciu ľahko prehliadateľnú, pričom z nej nemožno vyvodit' záver

o tom, že žalobca a žalovaný sú spolupôvodcami úžitkového vzoru, resp. že by žalobca bol uzrozumený s tým, že žalovaný má na úžitkovom vzore podiel v rozsahu 50 %. Súd sa nestotožnil ani s výpoveďou svedkyne, patentovej zástupkyne, ktorá uviedla, že ako pôvodca úžitkového vzoru sa jej javil viac žalovaný, nakoľko nebola prítomná pri činnostiach, ktoré viedli k vytvoreniu úžitkového vzoru žalobcom, iba pri následnom opise tohto úžitkového vzoru tak, aby bol spôsobilý na prihlásenie Úradu priemyselného vlastníctva. Uvedené podľa súdu nasvedčuje pravdivosti výpovede žalobcu, že žalovaný obstarával súvisiace činnosti, ale nepreukazujú pôvodcovstvo žalovaného k úžitkovému vzoru Puku.

7. Sumarizujúc vyššie uvedené, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca svojou výpoveďou, ktorú nespochybnili iné vykonané dôkazy, ani výsluch žalovaného, preukázal, že technické riešenie, ktoré je predmetom podanej prihlášky úžitkového vzoru, je výsledkom jeho výlučnej vynálezcovskej činnosti, je nové a je priemyselne využiteľné. Súd preto žalobe vyhovel a určil žalobcu za pôvodcu technického riešenia spôsobilého na ochranu úžitkového vzoru.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že v spore plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu proti neúspešnému žalovanému.

9. O uplatnenom svedočnom svedkyne H.. Q. Q. rozhodol súd prvej inštancie podľa § 258 ods. 1 C. s. p., za analogického použitia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že svedkyni priznal nárok na náhradu trov svedočného voči v spore neúspešnému žalovanému v plnej výške.

10. Na odvolanie žalovaného proti prvoinštančnému rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ C. s. p., Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 41CoPV/13/2019-291 zo dňa 10. 06. 2020, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p., potvrdil.

11. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval predmet konania a poukázal na tvrdenie žalobcu, že podanie žaloby o právo k riešeniu, ktoré je úžitkovým vzorom, umožňuje osobitný predpis, konkrétne § 37 zákona o úžitkových vzoroch, kde je žaloba o právo k riešeniu, ktoré je úžitkovým vzorom, uvedená ako zákonný dôvod

na prerušenie konania o registráciu úžitkového vzoru. Žalobca na základe uvedeného má nepochybne za to, že má naliehavý právny záujem na rozhodnutí súdu o práve

na pôvodcovstvo k riešeniu, ktoré je úžitkovým vzorom, teda právo na pôvodcovstvo k Puku. Poukázaním na ustanovenie § 137 písm. c/ C. s. p., ďalej na § 37 ods. 1, 2, 3 a § 10 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona o úžitkových vzoroch účinného k 19. 10. 2017, stotožniac sa s dôvodmi rozhodnutia prvoinštančného súdu, mal odvolací za to, že žalobca virohodne opísal svoj myšlienkový postup, a teda že žalobca je autorom myšlienky, nápadu úžitkového vzoru. To, že žalobca vymyslel technické riešenie, podstatou ktorého bolo vsadenie ložísk pohybujúcich sa vo všetkých smeroch (tzv. ball transfer unit) do štandardného hokejového puku, čím bolo umožnené, aby sa takto upravený Puk pohyboval aj po iných plochách, ako po ľade, vyplýva z výpovede žalobcu, avšak aj z výpovedí vypočutých svedkov pred súdom prvej inštancie. Dôkazy predložené zo strany žalovaného, ktorými chce preukázať svoje spolupôvodcovstvo na úžitkovom vzore, nie sú ani podľa odvolacieho súdu relevantnými dokladmi preukázania, že žalovaný je spolupôvodcom úžitkového vzoru. Za nesporné mal odvolací súd to, že žalovaný na základe ústne uzatvorenej dohody so žalobcom sa podieľal na zabezpečovaní materiálov, výrobe prototypu, ako aj zabezpečoval prihlásenie úžitkového vzoru na ÚPV SR. Žalovaným vykonané činnosti však ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno hodnotiť ako myšlienkový postup, následkom ktorého by došlo k vymysleniu nového technického riešenia.

12. Odvolací súd uviedol, že úžitkové vzory a ich ochrana je upravená v zákone č. 517/2007 Z. z. o úžitkových vzoroch, pričom podľa právnej teórie úžitkové vzory patria

do práva duševného vlastníctva. Duševné vlastníctvo predstavuje majetok nehmotnej povahy, ktorý je výsledkom myslenia a tvorivosti. Právo duševného vlastníctva upravuje právne vzťahy vznikajúce z výsledkov duševnej tvorivej činnosti, pričom v súvislosti s právnou ochranou duševného vlastníctva sa používa delenie do dvoch skupín, a to autorské právo a práva súvisiace s autorským právom a právo priemyselného vlastníctva. Právo úžitkových vzorov patrí medzi právo priemyselného vlastníctva a je definované ako právo na ochranu predmetov priemyselného vlastníctva, ktoré vznikajú tvorivou duševnou činnosťou, napr. vynálezy, technické riešenia, ochranné známky, dizajny a pod.. Z uvedenej definície práva priemyselného vlastníctva vyplýva, že úžitkový vzor musí vzniknúť tvorivou duševnou činnosťou, za ktorú v tomto súdnom konaní možno považovať len tvorivú duševnú činnosť žalobcu. Všetky práce a úkony urobené zo strany žalovaného boli vykonané až po následnom vymyslení technického riešenia zo strany žalobcu. Odvolací súd mal za to, že žalobca mohol poveriť činnosťami, ktoré vykonával žalovaný, ktorúkoľvek tretiu osobu, nakoľko na základe žalobcom už vymysleného technického riešenia mohla činnosť vykonanú žalovaným uskutočniť ktorákoľvek iná osoba. Odvolací súd nespochybnil, že žalovaný sa svojou prácou podieľal na zhotovení prototypu Puku, avšak ním vykonané činnosti a predložené listiny nepreukazujú, že by práve žalovaný bol tvorcom myšlienky technologického riešenia. Z tohto dôvodu považoval odvolací súd námietku žalovaného ohľadne neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu, za nedôvodnú.

13. Žalovaný v rámci odvolacieho konania tvrdil, že práve on bol pôvodcom úžitkového vzoru. K tejto jeho námietke odvolací súd nemohol prihliadať, keďže išlo

o novotu v odvolacom konaní, ktorá nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie.

14. K samotnej skutočnosti, že žalobca podpísal splnomocnenie pre žalovaným vybratú obchodnú spoločnosť MAJLINGOVÁ & PARTNERS s.r.o., ktorá mala zabezpečiť zápis úžitkového vzoru na ÚPV SR, kde boli ako spolupôvodcovia uvedení žalobca a žalovaný spoločne, odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uviedol, že žalobca si pri podpisovaní plnej moci túto skutočnosť nemusel všimnúť. V konaní bolo preukázané, že s touto spoločnosťou jednal výlučne žalovaný, ktorý objednal služby u pani Q., ktorá zároveň v konaní pred súdom prvej inštancie vypovedala ako svedkyňa. K jej svedeckej výpovedi odvolací súd uviedol, že pokiaľ táto svedkyňa mala informácie sprostredkované výlučne od žalovaného, nemohla ako vierohodný svedok preukázať, kto bol pôvodcom úžitkového vzoru. Jej názor prezentovaný na súde, že sa domnieva, že spolupôvodcom, resp. pôvodcom bol žalovaný, vyhodnotil odvolací súd ako právne irelevantný, keďže vychádzala výlučne z jednostranných informácií podaných zo strany žalovaného. K nepripusteniu ňou predkladaných dôkazov, ktorými v konaní chcela preukázať, že obdobné technické riešenie už existovalo, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď tieto dôkazy v konaní nepripustil, nakoľko predmetom tohto konania nie je skúmanie, či takéto technické riešenie už niekedy niekto predtým vymyslel. Uvedené skutočnosti sú predmetom šetrenia Úradom priemyselného vlastníctva SR pri zápise úžitkového vzoru do registra úžitkových vzorov.

15. K ďalšej námietke žalovaného spočívajúcej v tvrdení, že žalobca nemal technické schopnosti pre zrealizovanie prototypu úžitkového vzoru, odvolací súd uviedol, že požiadavka na technickosť riešenia, ktoré má byť chránené úžitkovým vzorom, vyplýva

z ustanovenia § 4 zákona o úžitkových vzoroch, pričom vo všeobecnosti platí, že riešenie má technický charakter vtedy, ak rieši technický problém. Pre posúdenie splnenia podmienok stanovených v § 4 citovaného zákona je podstatné to, či riešenie tvoriace predmet úžitkového vzoru, je technickým riešením, resp. má technický charakter. To, že žalobca vymyslel technické riešenie, vyplýva podľa odvolacieho súdu aj zo samotných dôkazov predložených zo strany žalovaného, napr. e-mail zo dňa 03. 11. 2017, v ktorom žalovaný žalobcovi napísal „Rozumiem, mal si nápad a myslíš si, že ja to teraz budem ťahať za teba. Nebudem. Zaujímavé je, že keď sme minulý rok dohodli našu spoluprácu, nevravel si, že na to nebudeš mať čas a že očakávaš, že sa tomu budem ja venovať aby som si odrobil podiel“. Z uvedeného vyplýva, že samotný žalovaný uznával to, že technické riešenie vymyslel žalobca; na základe dohody so žalobcom sa mali podieľať na spoločnej výrobe Puku so ziskom 50 : 50, žalovaný mal vykonať činnosti smerujúce k tomu, aby podnikateľská činnosť bola zrealizovaná. Samotné náčrty a dôkazy predložené zo strany žalovaného nepreukazujú jeho spoluautorstvo na úžitkovom vzore, len rozvíjanie a samotné zhmotnenie myšlienky žalobcu za účelom výroby a predaja Puku.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, odvolací súd majúc za to, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno čo do preukázania, že je spolupôvodcom úžitkového vzoru na základe prihlášky č. 50101 - 2017 podanej na ÚPV dňa 19. 10. 2017, rozhodnutie prvoinštančného súdu ako vecne správne potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p., a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

17. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10. 08. 2020.

18. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 319 - 326), vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolaciemu súdu navrhol, aby zrušil dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoPv/13/2019-291 zo dňa 10. 06. 2020, rovnako aj rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12CbPv/12/2018-148 zo dňa

10. 01. 2019 a vec vrátil menovanému okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

19. Žalovaný po opise priebehu konania a obsahu rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, vo vzťahu k

pripustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., namietol porušenie jeho práva na spravodlivý proces tým, že sudca na pojednávaní prerušil výpoveď svedkyne navrhutej žalovaným, patentovej zástupkyne, ktorá podávala prihlášku úžitkového vzoru, a to v momente, keď chcela súd oboznámiť so skutočnosťou týkajúcou sa technického riešenia spočívajúceho v umiestnení otočných guľčkových ložísk na telo hokejového puku tak, aby ho bolo možné používať na hru a tréning na neľadových plochách. Žalovaný

tvrdí, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie práve na zistení, že autorom nápadu umiestniť na puk guľčkové ložiská tak, aby ho bolo možné používať na neľadových plochách, je práve žalobca, čo zistil z jeho prednesu ako sporovej strany na pojednávaní. Žalovaný súdu prvej inštancie ďalej vytkol, že ignoroval dôkaz predložený žalovaným, a to dôkaz č. 10 - výpis z prihlášky úžitkového vzoru, časť terajší stav techniky, v ktorom sa uvádza, že technické riešenie spočívajúce v umiestnení guľčkových ložísk na telo hokejového puku nie je nové. Na tento dôkaz nereagoval podľa tvrdenia žalovaného ani súd odvolací, hoci sa jedná o dôkaz, ktorým bolo vyvrátené tvrdenie žalobcu, že on bol pôvodcom tohto technického riešenia, a teda „autorom tohto nápadu“. Žalovaný ďalej poukázal na to, že už vo vyjadrení k žalobe predložil súdu ako dôkaz č. 14 technické výkresy z textu prihlášky úžitkového vzoru na preukázanie toho, v čom spočívala novosť prihlasovaného technického riešenia. Ani k týmto dôkazom sa však súd prvej inštancie ani súd odvolací nevyjadrili, resp. dospeli k právnomu názoru, že vyhotovenie technických výkresov zo strany žalovaného nie je vynálezcovskou činnosťou, hoci práve tieto technické výkresy sú dôkazom, grafickým vyjadrením novosti technického riešenia, ku ktorému žalovaný dospel svojou vynálezcovskou činnosťou.

20. Žalovaný v dovolaní vyslovil názor, že rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu sú predčasné, arbitrárne a svojvoľné z toho dôvodu, že pri rozhodovaní nevykonali základný dôkaz, bez ktorého pri rozhodovaní o pôvodcovstve resp. spolupôvodcovstve úžitkového vzoru nemožno rozhodnúť, keďže nemali k dispozícii listinu, samotnú prihlášku úžitkového vzoru, nakoľko ju žalobca, ktorý nesie dôkazné bremeno, súdu vôbec nepredložil.

21. Poukázaním na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) sp. zn. 5Cdo/106/2010, ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Ústavný súd SR“ alebo „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 10/2007, žalovaný v dovolaní tvrdí, že o

dôvodnenia rozsudkov vo veci konajúcich súdov sú nedostatočné, pretože neobsahujú žiadny právny názor, zistenie k dôkazom, ktoré predložil (dôkaz č. 2, 10 a 14), neobsahujú ani zistenie a právne posúdenie pôvodcovstva resp. spolupôvodcovstva technických riešení obsiahnutých v prihláške úžitkového vzoru ako uplatnené nároky na ochranu, ktorých je v prihláške celkom osem a každé je samostatným a novým technickým riešením, prihlasovaným na ochranu. Tieto zistenia odôvodnenia rozsudkov obsahovať ani nemôžu, keďže súdy uvedené základné dôkazy nemali ani k dispozícii.

22.

Vo vzťahu k pripustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., žalovaný namietol, že súd prvej inštancie, ani odvolací súd v konaní nevykonali základný dôkaz, bez ktorého pri rozhodovaní o pôvodcovstve resp. spolupôvodcovstve úžitkového vzoru nemožno rozhodnúť, keďže nemali k dispozícii listinu, a to samotnú prihlášku úžitkového vzoru, nakoľko ju žalobca, ktorého dôkazné bremeno zaťažuje, súdu vôbec nepredložil. Žalovaný vyslovil názor, že súd pri rozhodovaní o pôvodcovstve resp. spolupôvodcovstve úžitkového vzoru musí zistiť predovšetkým, čo je obsahom prihlášky úžitkového vzoru a zistiť aké technické riešenia sú v prihláške obsiahnuté. Nesprávne právne posúdenie veci podľa žalovaného spočíva v tom, že súd prvej inštancie a aj odvolací súd dospeli k tomu, že žalobca je pôvodcom technického riešenia, ktoré v prihláške prihlásené ani nebolo, lebo nebolo nové,

takisto ako nebol nový nápad žalobcu, na ktorý sa súdy v odôvodneniach svojich rozsudkov odvolávajú. Žalovaný tvrdí, že pokiaľ by súd v danom prípade postupoval správne, zistil by, aké nároky na ochranu sa v prihláške prihlasujú a že v prihláške je obsiahnutých osem technických riešení. Z toho by potom zistil, že v úvode prihlášky je uvedený popis stavu techniky, v ktorom sa uvádza, že samotné technické riešenie spočívajúce v umiestnení guľčkových ložísk na telo hokejového puku, na účel hry a tréningu na neľadových plochách, je známe už niekoľko desaťročí a ani nie je predmetom prihlášky úžitkového vzoru, lebo nemá spôsobilosť právnej ochrany. Žalovaný tvrdí, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli vyriešené právne otázky, ako majú súdy v konaniach o pôvodcovstvo technického riešenia úžitkového vzoru postupovať. Tvrdí, že súdy nemôžu rozhodnúť pred zistením obsahu prihlášky, majú zistiť aké technické riešenia sú obsiahnuté v prihláške ako výsledok vynálezcovskej činnosti, aké sa v prihláške požadujú nároky na ich ochranu a následne majú zistiť, ktoré technické riešenie spolu s nárokmi na ochranu je výsledkom vynálezcovskej činnosti konkrétneho pôvodcu a či bolo vytvorené spoločnou vynálezcovskou činnosťou viacerých spolupôvodcov.

23. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca písomným podaním zo dňa 11. 04. 2021 (č. l. 393 - 399), v ktorom, zotrvávajúc na svojich doterajších písomných vyjadreniach a ústnych prednesoch v konaní, vyslovil názor o neprípustnosti dovolania žalovaného. Tvrdí, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je riadne, vyčerpávajúco a presvedčivo odôvodnené a že vykonanie alebo nevykonanie dokazovania, v danom prípade prihláškou, ktorej nevykonanie navyše žalovaný prvýkrát namietol až v podanom dovolaní, nie je právnym posúdením veci. Dovolanie žalovaného navrhol ako nedôvodné zamietnuť, súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

24. Písomné vyjadrenie žalobcu zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 C. s. p., žalovanému, ktorého ďalšie vyjadrenie nenasledovalo.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

26. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

27. Podľa § 420 C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

28. Naproti tomu pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

29. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná

v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p., a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 59/2017 z 08. 06. 2017).

30. V posudzovanej veci žalovaný (ďalej tiež ako „dovolateľ“) prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ a § 421 písm. b/ C. s. p.

31. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní.

32. Vo vzťahu k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ konajúcim súdom vytkol nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, súčasne namietol nepreskúmateľnosť rozhodnutí oboch konajúcich súdov pre ich nedostatočné odôvodnenie.

33. Vo vzťahu k prvej námietke, ktorou dovolateľ odôvodňuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., teda že súdy vykonali nedostatočné dokazovanie (v dôsledku tvrdeného prerušenia výpovede svedkyne - patentovej zástupkyne a nevykonania predložených dôkazov č. 2, 10 a 14) dovolací súd zdôrazňuje, že pod nesprávny procesný postup súdu nemožno subsumovať nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (bižšie vid' uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/241/2018 zo dňa 26. 06. 2019 a v ňom citované judikáty).

34. Vo vzťahu k procesu dokazovania dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že Civilný sporový poriadok v § 132 ods. 1 ukladá sporovej strane povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak aj súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesná vada podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

35. Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

36. S poukazom na vyššie uvedené, je povinnosťou súdu nechať sporovým stranám priestor na prednes svojich návrhov a dôkazných prostriedkov, nie je však už jeho povinnosťou všetky aj vykonať.

37. Po oboznámení sa s obsahom predloženého spisu má dovolací súd za to, že dokazovanie v posudzovanej veci bolo vykonané v súlade s ustanoveniami § 132 ods. 1, § 185 ods. 1 a § 191 ods. 1 C. s. p.

38. Zo spisu dovolací súd zistil, že súd prvej inštancie nariadil vo veci na deň 10. 01. 2019 pojednávanie (zápisnica o pojednávaní na č. l. 131 a nasl. spisu), na ktorom po zistení

prítomnosti predvolaných osôb a ich zaprotokolovaní, konštatovaní o zachovaní päťdňovej lehoty na prípravu pojednávania (§ 178 ods. 2 C. s. p.), vypočul žalobcu, jeho právneho zástupcu, žalovaného a obidvoch jeho právnych zástupcov, svedkov Y. F. a Y. Š., svedkyňu H. Q. Q.. Súd prvej inštancie upustil od výsluchu svedkyne H. Q. Q. Q., nakoľko na jej výsluchu žalovaný netrval. Súd vykonal dokazovanie listinami označenými v predmetnej zápisnici a dokazovanie niektorými označenými listinami nevykonal z v zápisnici uvedeného dôvodu (nakoľko odpisy týchto listín boli protistrane v priebehu konania doručené a ich obsah nebol protistranami spochybnený). K vykonanému spôsobu dokazovania zástupca žalobcu a zástupca 1/ žalovaného námietky nemali, rovnako zástupca žalobcu a zástupcovia 1/ a 2/ žalovaného nemali ďalšie návrhy na dokazovanie. Po záverečných prednesoch právnych zástupcov oboch sporových strán, súd vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok v znení, aké obsahuje písomné vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 12CbPv/12/2018-148 zo dňa 10. 01. 2019.

39. Výpovede sporových strán a všetkých svedkov boli vykonané spôsobom zodpovedajúcim C. s. p. (po overení ich totožnosti a ich poučení boli vypočutí a protistranám bolo umožnené klásť im otázky). Súd takto postupoval aj pri výsluchu svedkyne H. Q., ktorej výsluch žalovaný namietol. Táto navyše bola obidvomi sporovými stranami, ktorých v konaní pred ÚPV zastupovala ako patentová zástupkyňa, zbavená mlčanlivosti, a teda mohla riadne vypovedať.

40. Vo vzťahu k spôsobu, akým súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy vykonané v priebehu konania, dovolací súd s poukazom na ustanovenie § 191 ods. 1 C. s. p., poznamenáva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporovej strany, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Procesný postoj strany nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04), čo v posudzovanom prípade splnené bolo.

41. Vo vzťahu k vyššie uvedenej povinnosti súdu primeraným spôsobom reagovať na všetky procesné úkony sporových strán, dovolací súd dodáva, že vo veci konajúce súdy, tak súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací, vykonané dôkazy dostatočne jasne a zrozumiteľne vyhodnotili v písomnom odôvodnení svojich rozhodnutí, a teda ich rozsudky nemožno považovať za nedostatočné, ako tvrdí žalovaný. Tieto spĺňajú zákonnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 C. s. p.). Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zhrnul ním zistený skutkový stav, z ktorého jeho podradením pod príslušné, v rozsudku citované zákonné ustanovenia, vyvodil právne závery. K námietke žalovaného o nepripustení ním predkladaných dôkazov súdom prvej inštancie, sa vyjadril odvolací súd v bode 51. odôvodnenia rozsudku, kde zdôvodnil postup prvoinštančného súdu; rovnako sa odvolací súd vyjadril k ďalším námietkam žalovaného.

42. Dovolací súd na tomto mieste považuje za významné tiež zdôraznenie judikatúrou Ústavného súdu SR konštatovaného stavu, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu/súdov (napr. I. ÚS 188/06). Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva tiež záver, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., je napokon nevyhnutné posúdenie miery, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade

žalovanému obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

43. Na základe všetkých vyššie konštatovaných skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu a preskúmaných rozhodnutí dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietnutým vadám zmätočnosti podľa v § 420 písm. f/ C. s. p., v prejednávacom spore nedošlo.

44. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že procesný postup súdu prvej inštancie bol uskutočnený v súlade s princípom procesnej ekonomie, zakotvenej v Čl. 17 C. s. p., ktorej podstata spočíva v takom postupe súdu v konaní, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, súčasne bol v súlade s ustanovením § 157 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu veci; v posudzovanom prípade súd prvej inštancie rozhodol na jedinom pojednávaní uskutočnenom dňa 10. 01. 2019.

45. Dovolateľ vo svojom dovolaní ďalej dôvodí prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

46. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (teda len otázku právnú nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd v zásade nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená, teda nedošlo k vytvoreniu a ustáleniu jeho rozhodovacej praxe. Otázkou takéhoto právneho významu je podľa dovolacieho súdu len taká otázka, ktorá je významná nielen pre tú-ktorú prejednanú právnú vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikátornej činnosti Najvyššieho súdu SR, ktorého úlohou je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov (porovnaj napr. sp. zn. 3Cdo/66/2017). Výplýva to zo zámeru, aby sa vyriešením tejto otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

47. Žalovaný, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., namietol nesprávny postup súdov v konaní spočívajúci v nevykonaní dôkazu listinou - prihláškou úžitkového vzoru. Okrem tej skutočnosti, že túto námietku vzniesol prvýkrát až v rámci podaného dovolania, táto okolnosť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nezakladá, nakoľko sa týka procesného postupu súdu v procese dokazovania a nie je možné považovať ju za právne posúdenie veci.

48. Žalovaný ďalej namietol, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená právna otázka, ako majú sudy v konaniach o pôvodcovstvo technického riešenia úžitkového vzoru, postupovať. Z obsahu takto formulovanej otázky je zrejmé, že žalovaný sa podaným dovolaním nedomáha vyriešenia otázky výkladu alebo aplikácie konkrétneho zákonného ustanovenia, naviac, žalovaným namietanú okolnosť je nutné považovať

za okolnosť predstavujúcu proces zisťovania skutkového stavu, vrátane procesu dokazovania a jeho vyhodnotenia a podradením pod konkrétne zákonné ustanovenia, vyvodenie právneho posúdenia veci.

49. Sumarizujúc vyššie uvedené, námietka spočívajúca v nevykonaní dokazovania listinou - prihláškou úžitkového vzoru a námietka spočívajúca v tom, že podľa názoru žalovaného nie je ustálené, resp. zodpovedané, ako majú sudy postupovať v konaniach o pôvodcovstvo technického riešenia úžitkového vzoru, nemajú povahu otázok (nesplňajú kritériá vymedzenia právnej otázky) podľa § 421 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 432 C. s. p., a preto na ich základe nemôže byť uskutočnený meritórny dovolací prieskum.

50. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalovaného nie je daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/

C. s. p. odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

51. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2

C. s. p.).

52. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p., a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.